

tænkes herefter udformet efter nedennævnte retningslinier:

a) De kontrolmæssige krav til afregningen må være størst, når den indeholdelsespligtige ikke fører regnskaber, eller når hans regnskaber er af en sådan art, at de findes uegnede til at danne grundlag for en skatteansættelse, eller de i henhold til bestemmelserne i nærværende lovforslag fastsatte særlige krav til lønningsregnskabet ikke er opfyldt. Sådanne indeholdelsespligtige bør derfor ved udløbet af hver indeholdelsesperiode give oplysning om alle lønudbetalinger og alle indeholdelser, som den indeholdelsespligtige har foretaget i indeholdelsesperioden. (Er der i indeholdelsesperioden udbetalt 4 ugelønninger til 2 arbejdere, skal der altså gives oplysning om hver af de 8 udbetalinger og indeholdelser).

b) Når den indeholdelsespligtige skal føre regnskab i medfør af de derom gældende regler i aktieselskabslovgivningen, bogføringsloven og kontrolloven, eller uden at være regnskabspligtig dog fører et regnskab, behøver kravene til afregningen ikke at være så vidtgående. Det må dog yderligere være en betingelse, at regnskabet ikke af skattemyndighederne findes uegnet til at danne grundlag for en skatteansættelse, og at de i medfør af nærværende lovforslag fastsatte krav til lønningsregnskabet er opfyldt. Indeholdelsespligtige, som opfylder de nævnte betingelser, bør også indgive afregning ved udløbet af hver indeholdelsesperiode, men i modsætning til, hvad der gælder i tilfældene foran under a), behøver de kun at oplyse, hvad der i indeholdelsesperioden ialt er udbetalt til og indeholdt for hver enkelt modtager af A-indkomst.

c) Når den indeholdelsespligtiges forhold taler derfor, vil det være naturligt at tillade, at der ved de ordinære indbetalinger kun indgives en summarisk opgørelse over, hvad den indeholdelsespligtige i indeholdelsesperioden ialt har udbetalt til og indeholdt for samtlige af indbetalingen omfattede modtagere af A-indkomst. Specificeret opgørelse vedrørende hver enkelt modtager skal da kun indgives helårlig eller halvårlig. Det bør være en betingelse for at opnå tilladelsen, at indeholdelsespligten angår et større antal modtagere af A-indkomst. Det bør endvidere være en betingelse for at opnå tilladelsen, at arbejdsgiverens regnskabsførelse efter oppebørselsmyndighedens skøn er i særlig grad betryggende; det må herved erindres, at det offentliges kontrol foruden ved regnskabskontrol i disse tilfælde kun kan ske på grundlag af halvårslige eller helårslige opgørelser. Det må også antages, at den nødvendige lette adgang til arbejdsgiverens lønningsbogholderi især kan opnås hos de større arbejdsgivere.

d) For arbejdsgivere, der måtte vise sig forsømmelige eller uordentlige med hensyn til indeholdelserne, bør oppebørselsmyndigheden kunne bestemme, at redegørelsen skal gives hyppigere og eventuelt mere udførligt end anført under a)-c).

I stk. 3 foreslås finansministeren bemyndiget til at give regler om de indeholdelsespligtiges pligt til at sikre forskellige oplysninger til brug ved redegørelserne samt om deres lønningsregnskaber.

Til § 58.

B-skatten foreslås opkrævet i 8 rater med forfaldsdag 1. februar, 1. marts, 1. april, 1. maj, 1. august, 1. september, 1. oktober og 1. november og sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned.

Til § 59.

Bestemmelsen fastslår den tidligere omtalte adgang for de skattepligtige til at foretage supplerende indbetaling af foreløbig skat i tiden indtil den 1. marts i det år, da ligningen foretages. Ved sådanne indbetalinger vil de skattepligtige kunne afværge eller formindske en eventuel restskat, som de — f. eks. i forbindelse med udfyldelsen af selvangivelsen — bliver opmærksomme på, at de kan forvente.

Til § 60.

I stk. 1 fastslås det, at de foreløbige skatter skal modregnes i den skattepligtiges slutskat.

Om bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., henvises til de indledende bemærkninger til afsnit II vedrørende ægteskabs indgåelse og ophør.

Til § 61.

Falder den i § 60 omhandlede modregning ud til, at slutskatten overstiger de foreløbige skatter, skal den skattepligtige tilsvare forskelsbeløbet som restskat.

Ifølge stk. 2 skal den skattepligtige foruden restskatten tilsvare et tillæg på 8 pct. af denne, dog kun såfremt restskatten udgør 2.000 kr. eller derover. Det er fundet rimeligt at afkræve skattepligtige med større restskatter et sådant tillæg, som må anses for et rimeligt modstykke til den „skattecredit“, sådanne skattepligtige opnår. Bestemmelsen vil endvidere medvirke til at forebygge, at der opstår restskatter, idet den vil tilskynde de skattepligtige til at undgå navnlig rentetillægget til restskatten ved at få grundlaget for den foreløbige skattesvarelse reguleret i henhold til § 53 eller ved at foretage supplerende indbetaling i henhold til § 59.

Bestemmelsen i stk. 3 om, at restskatter under 100 kr. ikke opkræves, er begrundet i praktisk-administrative hensyn.